

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas**

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 3 de juliol del 1934

SUMARI

Comença la sessió a les sis i tres minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Prec del senyor Tauler al senyor Conseller d'Economia i Agricultura referent a la legislació de caça.

Resposta del senyor Conseller.

El senyor Tauler dóna les gràcies.

Prec del senyor Riera, al mateix senyor Conseller, relacionat amb el problema del vi.

Li contesta el senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

Rectificació del senyor Riera.

Presentació del Projecte de Llei de Carta Municipal Sanitària de Barcelona. — Passa a la Comissió.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant.

Fa la presentació del dictamen el senyor Soler i Bru.

Consumeixen torns en contra de la totalitat, els senyors Simó i Bofarull, Romeva i Lloret.

Rectificació del senyor Soler i Bru, per la Comissió.

Rectificacions dels senyors Simó i Bofarull i Lloret.

Nova rectificació del senyor Soler i Bru.

Intervenció del senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

Se suspèn el debat.

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu al Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits aprovat per l'Ajuntament de Barcelona.

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a l'organització de la Comissaria General d'Ordre Públic.

Ordre del dia per a la sessió de dimecres.

S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit de la vetlla.

S'obre la sessió a les sis i tres minuts de la tarda, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

La legislació de caça

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Senyors Diputats: He demanat la paraula per a dirigir, en primer lloc, una pregunta al senyor Conseller d'Economia i Agricultura, perquè segons quina sigui la resposta a aquesta pregunta, amb permís de la Presidència la convertiria en un prec.

Aquesta pregunta és, senzillament, si s'ha efectuat o no s'ha efectuat el traspàs de serveis en el relatiu a la caça, o sigui si el senyor Conseller d'Economia i Agricultura és o no competent per a regular la legislació de caça.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Per a dir al senyor Tauler que el traspàs d'aquests serveis no està fet encara.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Davant la resposta del senyor Conseller d'Economia i Agricultura, no he de fer més que repetir el prec que ja vaig formular la temporada darrera, essent Conseller d'Economia i Agricultura el nostre amic senyor Mies.

El prec és el de sempre. Com ja saben els senyors Diputats, o al menys alguns dels senyors Diputats, i no ignora el senyor Conseller, perquè això sí que em consta que ha estat objecte de visites en quant al prec que vaig a dirigir-li, a Catalunya, com a la resta d'Espanya, està arrelat l'esport de la caça. Les societats de caçadors federades i les que no estan federades tenen una cura especial en voler legislar, en voler regular la data d'apertura de la caça. En aquest sentit, tota vegada que la legislació de la República, segons els anys, varia en el sentit que uns anys comença el dia primer d'agost respecte a la guatlla i altres el quinze d'agost, jo, fent-me ressò d'aquestes demandes de les societats de caçadors, prego al senyor Conseller d'Economia i Agricultura que no essent, com diu ell, de la seva exclusiva competència el poder legislar, que faci tot el possible per a que, posant-se en contacte amb les autoritats cooresponents de la República, que serà el Ministre d'Agricultura, miri que aquest any es posi una mica d'ordre en aquest sentit i que procuri que la data d'apertura de la caça de la guatlla, que és la primera que s'autoritza, sigui el més tard possible, perquè tot el que sigui donar allò que sembla facilitats per avançar aquesta apertura de caça és

en perjudici de la caça, i en perjudici, per tant, dels caçadors.

De manera, que el nostre prec concret és que el senyor Conseller d'Economia i Agricultura faci les gestions necessàries perquè, a ésser possible, s'unifiqui que l'apertura de la caça, per a tota classe de caça, per tal que sigui el primer de setembre i, com a transacció, que sigui el dia quinze d'agost, però mai el primer d'agost.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Efectivament, per a parlar d'aquesta qüestió han vingut sovint a la Conselleria a visitar-me delegacions de societats de caçadors, que han coincidit en termes generals amb el prec que acaba de fer-me el senyor Tauler. Ai tots ells els he dit, i m'és grat repetir-ho al senyor Tauler, que per part d'aquest Conseller i del Govern de Catalunya s'han fet i es continuaran fent totes les gestions que siguin necessàries per a complaure els seus desitjos; per a complaure'ls, per entendre que són raonables i que van, no ja solament en defensa d'un esport, sinó que van en defensa de la mateixa caça que ells cerquen per a practicar aquest esport.

Pot, doncs, estar segur el senyor Tauler que el seu prec serà ben atès i que nosaltres farem tot allò que sigui possible, per a evitar una apertura prematura de la caça, cosa que seria un perjudici per a la mateixa caça i, naturalment, per a les societats de caçadors i els caçadors, com homes que es dediquen a aquest esport.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Per agrair senzillament, en nom dels interessats, entre els quals jo també em conto, les manifestacions del senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El problema del vi

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA: Senyors Diputats: Vaig a fer un prec al senyor Conseller d'Economia i Agricultura, prec que ja podríem dir que és duplicat. Aquest prec que vaig a fer, malgrat la meua modestia i la manera tan breu possible en què el faré, té una importància extraordinària per a Catalunya. Al mateix temps, voldria que no tan solament el senyor Conseller d'Economia i Agricultura se'n fes càrrec, sinó que, per a evitar el que jo vaig a denunciar, es procurés de veure si tots, de comú acord, podem remediari-ho. El Govern de la Generalitat i tota la Cambra, sense distinció de matisos de cap mena, tots, hauríem de col·laborar en aquesta qüestió que jo plantejo, perquè col·laboraríem a solucionar una mica la greu situació per la qual passen tots els pagesos que treballen la vinya i la fan produir.

Senyors Diputats: Tenim una legislació feta, l'Estatut del Vi; i d'aquesta legislació que tenim

feta, no s'executen les Lleis ni els tràmits de la legislació. Amb seguretat que tots nosaltres, i el Govern de la Generalitat de Catalunya, tenim un especialíssim interès per anar, si no a la solució d'aquest afer, quan menys a posar el màxim dels remeis que es puguin posar a aquest paorós problema que avui tenim plantejat a Catalunya.

Es tracta de la circulació i declaració de collites; és una cosa que la seva paraula ho diu tot. L'Estatut del Vi inclou aquestes normes i moltes altres; però les guies de circulació i declaració de collites, tots els senyors Diputats saben que estan fetes per diverses raons: en primer lloc, per a saber la producció que tenim del vi. I, en segon lloc, per a saber el consum que tenim d'aquest vi. I, amb aquests dos objectes, saber a la vegada si és que ens sobra vi o si és que ens manca vi, si és que el Govern, en els diferents tractats que estableixi, pot fer tractats a base d'oferir vi o no pot fer-los.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social i interí de Governació.*)

Guies de circulació i declaració de collita. A la vegada això també fa que, al menys, per la declaració de collita i guies de circulació, es pugui, per mitjà de les autoritats encarregades, evitar d'una manera clara i terminant el frau del vi; però, a més, en aquests moments és necessari que el Govern posi una especial cura, perquè ens trobem amb que tota la producció vinícola avui està d'una manera desastrosa en quant als seus preus, a desgrat de la bona qualitat.

Els Diputats que aquí m'escolten saben que avui els pagesos, si volen vendre vi, se'ls ofereix el preu del vi a set rals graus i càrrega. Avui ens trobem que el vi, essent a Catalunya, en els pagesos, la meitat dels seus components viuen de la producció vinícola, ens trobem amb que la meitat dels pagesos de Catalunya passen la situació més angixosa que hagin pogut passar des de fa cinc anys a aquesta part.

Han vingut èpoques en que el preu del vi era realment barat; però avui, el vi, el preu del vi, és una cosa que no té ja ni preu. I el més lamentable, i per això jo m'he aixecat a adreçar aquest prec al senyor Conseller d'Economia i Agricultura, és per a veure si nosaltres i el Govern de la Generalitat de Catalunya podem posar una mica de remei, i jo crec que podem posar-ne bastant, respecte a la producció del vi.

Si es mira l'Estatut de diferents tubèrculs i diferents gèneres per a la producció i la manteniment nostra, ens trobem que moltes vegades el Govern sap posar taxes, una taxa determinada; i en quan al vi, el Govern no tan sols no ha posat taxa, sinó que, demés de no posar taxa no persegueix el frau. Per exemple, ens trobem avui amb que una gran part del vi sortit dels cellers dels pagesos, no val més de 14 o 15 pessetes, vi de dotze o tretze graus. Doncs aquesta càrrega del vi, és l'únic cas que es dona, l'única cosa que es produeix en la qual els ports i drets d'entrada que pels diferents municipis se li apliquin, costa tant o molt més que el que treu el propi pagès de la venda del vi. No hi ha cap article ni matèria que pels impostos de consum i pel transport arribi a aquest cas tan paorós, que la quantitat global costi tant com el que treu el pagès que produeix el vi.

En quant a la taxa, trobem grans ciutats, com Barcelona, Sabadell i altres poblacions, on els obrers, vi volen beure vi, el beuen dolent i car i el pagès, gairebé es pot dir, que l'ha donat bo. Això fa que jo reclamaria d'una manera insistent al Govern per a que es posés d'acord amb l'Ajuntament de Barcelona i amb els altres Ajuntaments, perquè jo, quan he vist que s'ha fet un Pressupost d'Economia i Agricultura, he mirat jo en aquell Pressupost per a veure si hi havia un apartat que fes referència quan menys a la persecució del frau, perquè l'envergadura d'aquest assumpte és prou per a que el Govern de la Generalitat procuri posar remei a totes les irregularitats. I això el Govern de la Generalitat ho pot fer. I si nosaltres fem aquesta tasca en els moments difícils d'ara, si nosaltres fem aquesta tasca i jo m'atreiria a indicar la conveniència d'arribar molt més enllà, inclús, perquè si nosaltres tenim un Govern a Espanya que ha deixat les Lleis sobre el paper i no les ha implantat, Catalunya té un Govern que està disposat a que aquestes Lleis es compleixin—serà una glòria per a nosaltres—. Que permeti el senyor Conseller d'Economia i Agricultura que li aconselli que per damunt de tot estableixi l'Estatut del Vi a Catalunya. I si en el reste d'Espanya el Govern d'Espanya no es preocupa d'aquests problemes, crec que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de fer aquest treball i aquest esforç a favor dels pagesos, i Catalunya sencera, Catalunya tota, li aplaudiria i aprovaria tot això que avui podria fer el Govern de la Generalitat en favor d'aquest estament, que és el més important de Catalunya, tota vegada que representa la meitat de la riquesa agrícola de Catalunya. I res més.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Senyors Diputats: He escoltat amb moltíssima atenció les paraules del senyor Riera. Evidentment, el senyor Riera ha plantejat un dels problemes més complexos i més greus que es produeixen avui en el camp de Catalunya; i aquest problema ha estat un dels que més han preocupat aquest Conseller i el Govern de la Generalitat.

Puc dir-li, al senyor Riera, que una de les primeres coses que jo vaig fer en prendre possessió de la Conselleria, fou precisament assessorar-me tècnicament de les possibilitats immediates per a intervenir en la qüestió del vi, per a trobar solucions que afavorissin els interessos dels productors. Sap també el senyor Riera, perquè és cosa que s'ha fet pública, que s'han fet gestions insistentment prop del Govern Central, perquè abans del traspàs de serveis d'agricultura, la Generalitat tingués oficialment una intervenció directa en l'aplicació a Catalunya de l'Estatut Nacional del Vi. La situació legal de la Generalitat en aquest aspecte, és cosa que dificulta les solucions. No és que nosaltres, la Generalitat, pugui abstenir-se completament d'intervenir. La Generalitat intervinrà; i tant és així, que per ordre d'aquest Conseller, el Consell d'Agricultura ha nomenat una ponència dedicada exclusivament a aquest problema. Aquesta ponència té l'obligació d'estudiar

aquest problema de dues maneres, en els seus dos aspectes: Un, suposat traspassat l'Institut Nacional del Vi; l'altre suposat-lo no traspassat. I podem avançar al senyor Riera que els treballs d'aquesta ponència estan gairebé acabats i que dintre de pocs dies es coneixeran els resultats d'aquests estudis i es coneixerà sobretot la decisió del Govern de Catalunya, decisió que no pot tenir altre objecte que defensar, com és lògic, els interessos dels productors, interessos dels productors que no solament estan perjudicats per un retard de la Llei espanyola, sinó que a la vegada estan complicats per l'explotació que exerceix damunt del consum la classe distribuïdora.

Aquestes breus explicacions, en alguns aspectes de les quals no vull insistir — i comprendrà perfectament el senyor Riera el per què no vull insistir — crec que seran suficients per a donar per contestat el prec del senyor Riera. Jo voldria que el senyor Riera i tots els productors de vi sapiguessin que el Govern de Catalunya es preocupa d'aquesta qüestió i que hi haurà solució, solució que no sé fins a quin punt podrà ésser definitiva en la situació en què ens trobem, sense haver-nos estat traspassats els serveis d'Agricultura, que seria l'únic mitjà per a poder resoldre el problema, però que espero contribuirà a fer-lo menys greu del que és en l'actualitat.

El Sr. RIERA. Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA: Molt agraït a les explicacions que acaba de donar el senyor Conseller d'Economia i Agricultura. Molt agraït, agraïdíssim, perquè, naturalment, ell m'ha donat i ens ha donat a tots una resposta molt falaguera respecte d'aquesta qüestió.

Jo, potser portat pel meu entusiasme, arribi inclús a excedir-me en les maneres radicals que crec que es podrien trobar per poder fer aquesta solució que sigui factible. Però esperaré tranquil i esperaré convençut, perquè la promesa que ha fet el senyor Conseller d'Economia i Agricultura, espero que serà un fet.

Però jo he de dir una cosa: Convençut de què serà un fet el que el senyor Conseller acaba ara de contestar, i convençuts hem d'estar tots, també, per la confiança que tenim dipositada en el Govern de la Generalitat de Catalunya, però jo no vull acabar sense dir que tots els productors vinícoles estan alarmadíssims en veure que no resollem aquesta difícil situació; jo passaria per damunt de tot i encara que fos empran mitjans il·legals procuraria resoldre-ho.

Molt agraït, doncs, d'aquestes explicacions. Però penseu, senyors Diputats, i pensi també el senyor Conseller d'Economia i Agricultura, que aquest Parlament no té solament l'obligació de legislar respecte de qüestions socials, sinó que de la mateixa manera que legislem en aquestes matèries i a favor de l'agricultura per a la seva major producció, també tenim l'obligació de legislar a favor dels productes de la mateixa agricultura, i legislant d'aquesta manera farem dues coses molt beneficiosa, la una a favor del productor i l'altra a favor del consumidor. Vol dir això que, per damunt de tot i pels mitjans que siguin possibles,

cal anar a la persecució del frau, i en aquests moments difícils és precis procurar que els obrers beguin bon vi, perquè poden beure'l bo i barat, i no com ara que els obrers han de beure'l dolent i car. I en aquest aspecte pot fer-hi molt el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè si el Govern de la Generalitat no tradueix en realitat la seva promesa, pensi bé el Govern i els senyors Diputats que qualsevol dia veurem a Catalunya fets tumultuosos per a recabar la solució d'aquest problema, perquè, jo que conec les comarques, jo que les he viscudes, puc dir que, l'única cosa que ens pregunten els pagesos és què fem respecte del problema del vi, i nosaltres, davant del conflicte que es pot presentar, entenem que ens hem de jugar, com correntment es diu, l'última carta per tal de fer tot el que sigui possible en favor d'aquests productors.

Presentació del Projecte de Llei de Carta Municipal Sanitària de Barcelona

(El senyor Secretari dóna lectura al següent:)

«DECRET

En virtut de ço que disposa la Llei de Bases d'Organització Sanitària en la Base 3.ª, apartat C, i donada la conveniència de presentar ràpidament al Parlament de Catalunya la Carta Municipal Sanitària de Barcelona aprovada per l'Ajuntament d'aquesta ciutat en la sessió del dia 11 del mes que som,

Decreto:

"Autoritzo el Conseller de Sanitat i Assistència Social perquè presenti al Parlament de Catalunya el Projecte de Llei de Carta Municipal Sanitària de Barcelona."

Barcelona, 27 de juny del 1934. — Lluís Companys. — El Conseller de Sanitat i Assistència Social, Josep Dencàs.

(El senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social passa a ocupar la tribuna de Consellers i llegeix el següent Projecte de Llei:)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

CARTA SANITARIA DE BARCELONA

PREÀMBUL

L'existència de funcions sanitàries de limitació difícil, quan es tracte de diferenciar obligacions d'ordre municipal, comarcal o generals, en una ciutat de la densitat de Barcelona, la necessitat ineludible de crear nous organismes o centres sanitaris, generals o municipals, si es vol caminar a to dels nous avenços higiènics i amb la intensitat que la implantació de l'Estatut reclama, centres i organismes que poden simplificar-se o enriquir-se, si de bon començament s'estableixen coordinacions que evitin duplicitats, acumulant funcions i autoritat als existents o possibilitant, per l'acció conjunta, la creació dels nous centres que siguin

necessaris ; la conveniència que per al poble de Catalunya significa crear una funció sanitària eficient, rica en autoritat, serietat i eficàcia i d'acord amb les possibilitats econòmiques obliguen al Govern de la Generalitat de Catalunya i a l'Ajuntament de Barcelona a concertar una carta sanitària atenent-se al que preveu l'apartat C de la base tercera de la Llei de Bases Sanitàries.

CAPÍTOL I

LLISTA DE FUNCIONS

Article 1.er Les funcions més importants a coordinar, són les següents :

A) *De control sanitari.* — Actualment està dividit entre la Generalitat, per les atribucions traspasades de l'Estat, i de les antigues Diputacions i l'Ajuntament amb el seu Institut d'Higiene i el Cos de Veterinària.

B) *De laboratori.* — El Laboratori Municipal realitza la tasca encomanada per l'Ajuntament, pels contractes establerts abans amb les Diputacions i ara amb la Generalitat, tan de caràcter intercomarcal com general.

C) *De lluites sanitàries.* — Primer. — *Antituberculosa.* — L'Ajuntament practica, d'acord amb la Generalitat, la vacunació antituberculosa de Calmette, i subvenciona Hospitals i Institucions que realitzen una tasca antituberculosa. La Generalitat té el Dispensari del carrer de Rades ; a més, basteix un nou gran Dispensari central i subvenciona també algunes institucions particulars.

Segon. — *Antivenèria.* — La Generalitat s'ha fet càrrec de la Lluita antivenèria que realitzava l'Estat ; l'Ajuntament té el Dispensari antiveneri del carrer de Capellans.

Tercer. — *Contra la mortalitat infantil.* — La Generalitat té la Casa de Maternitat i ha establert algunes guarderies. L'Ajuntament, la Casa de Lactància, les Escoles de Mar i el Bosc, la de Villa Joana ; l'Obra de Colònies Escolars i també algunes guarderies. La Junta de Protecció a la Infància, té acoblades la majoria de les funcions.

Quart. — *D'higiene mental.* — La Generalitat realitza el règim de Manicomis ; compte amb institucions pròpies a Santa Coloma i a Salt i en subvenciona d'altres. L'Ajuntament té la Clínica de Psiquiatria.

Cinquè. — *Antivardèlia.* — A Barcelona l'Institut Municipal d'Higiene realitza perfectament aquesta tasca.

Sisè. — *Altres lluites especialitzades,* com són l'anticancerosa ; contra les malalties del cor ; contra les malalties de tipus ebertia ; contra la ràbia ; de prevenció contra la pesta i altres malalties exòtiques ; contra la tracoma, etc., tenen per part d'una o altra de les institucions o de totes dues, una atenció que no arriba a sistematitzar-se en una lluita sanitària de vegades, o que compta, en d'altres, amb l'autoritat necessària per a rendir els seus màxims beneficis.

D) *Hospitalària.* — L'Ajuntament compta amb un Hospital d'Infecciosos suficient per una funció sanitària municipal i intercomarcal. L'A-

juntament i la Generalitat subvencionen les fundacions hospitalàries de la ciutat sense haver adoptat cap pla de conjunt, sobre el que ha d'ésser l'assistència hospitalària a Barcelona.

E) *D'Asils.* — La Generalitat compta amb la Casa de Caritat i l'Ajuntament amb l'Hospital-Asil de la Mare de Déu de l'Esperança, l'Asil del Parc i el del Port. Moltes fundacions de caràcter particular són subvencionades, sense que la seva obra estigui armonitzada amb la dels altres organismes oficials.

CAPÍTOL II

DE LA JUNTA MIXTA DE SANITAT

Article 2.er La superior coordinació de totes aquestes funcions o dependències s'establirà mitjançant una Junta Mixta de Sanitat, que tindrà delegades totes les funcions municipals comarcals o generals de sanitat, en tots els aspectes que interessin Barcelona o la seva comarca i els de tot Catalunya quan requereixin organismes o centres que tinguin la seva radicació a Barcelona.

Aquesta Junta serà integrada per representants polítics o tècnics. Seran membres d'aquesta per dret propi : El Conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, el Conseller Delegat d'Higiene i Sanitat de l'Ajuntament de Barcelona, el Director de Sanitat de Catalunya, un tècnic sanitari de l'Ajuntament, quatre membres més de caràcter polític, dos d'ells representants de la Generalitat de Catalunya i els altres dos del Municipi i dos de caràcter tècnic adscrits als serveis de la Carta Sanitària.

Així mateix serà convocat a la Junta, amb veu i vot, el Director de la Sanitat marítima, quan aquella s'hagi d'ocupar d'assumptes que afectin o tinguin relació amb els serveis sanitaris corresponents a la jurisdicció de l'esmenat Director.

Article 3.er La Junta Mixta de Sanitat tindrà caràcter executiu en totes les matèries que siguin competència per raó dels seus càrrecs, de les persones que la formin i sobre aquelles que li puguin ésser delegades per les autoritats i organismes corresponents. Les resolucions de la Junta Mixta seran preses per majoria de vots dels concurrents a la reunió, havent d'assistir-hi almenys la meitat més un dels Vocals. Cap d'ells tindrà vot de qualitat. Els empats seran resolts de comú acord per la Generalitat de Catalunya a l'Ajuntament de Barcelona.

Aquesta Junta vetllarà pel compliment de les disposicions sanitàries emanades de l'Estat, de la Generalitat o de l'Ajuntament, que faci referència a Barcelona, la seva comarca o generals de radicació a Barcelona.

Aprovarà els reglaments que redactin els organismes que estiguin sota la seva dependència i resoldrà sobre les propostes que referent a aquest particular li siguin dirigides.

Nomenarà, destinarà i resoldrà tot el que faci referència al personal, d'acord amb les disposicions generals de la Generalitat i de l'Ajuntament i amb els reglaments de les respectives institu-

cions, mentre no disposi d'una reglamentació pròpia.

Redactarà els projectes de pressupost sanitari, els aspectes que corresponguin a Barcelona, a la seva intercomarca o generals de radicació a Barcelona, i els proposarà a les corporacions respectives.

Percebrà i administrarà les quantitats que d'aquell Pressupost derivin, així mateix com les que li corresponguin en concepte de drets sanitaris, multes, impostos sanitaris, prestació de serveis particulars, deixes, donatius, subvencions, etc.

Proposarà a les respectives corporacions totes les orientacions, iniciatives o actuacions que li semblin oportunes per a que la tasca sanitària rendeixi el màxim i més ràpids beneficis.

Article 4.^è En aprovar-se aquesta Carta Sanitària, la Generalitat i l'Ajuntament determinaran les quantitats i capítols que traspassen a l'Administració d'aquesta Junta.

Periòdicament, aquesta Junta estudiarà les aportacions respectives que en justícia corresponguin proposar a la Generalitat i a l'Ajuntament.

En cas de presentar-se circumstàncies sanitàries anormals, evidentment perilloses, la Junta convocarà les primeres autoritats de Catalunya per tal de prendre resolucions ràpides, sense esperar l'acord de les Corporacions respectives, a les quals comunicarà en el seu dia les disposicions acordades, així com el Consell de Sanitat, la reunió del qual també podrà sol·licitar.

Correspondrà a la Junta la proposta de declaració d'estats epidèmics, epizooties que siguin motiu de convenis internacionals i que afectin Barcelona o la seva intercomarca.

També li correspondrà la declaració del moment en que la normalitat epidèmica de Barcelona o de la seva intercomarca hagi cessat.

Establirà les relacions necessàries i convenients amb els organismes sanitaris que depenguin de la Generalitat o de l'Estat.

CAPÍTOL III

ORGANISMES QUE DEPENDRAN DE LA JUNTA MIXTA

Els organismes i funcions que inicialment estaran sota el patronatge de la Junta Mixta de Sanitat, són :

Article 6.^è *Departament d'Administració Sanitària.* — Aquest servei curarà de relligar administrativament tots els altres; farà arribar a coneixement de qui correspongui els acords presos per la Junta Mixta de Sanitat i vigilarà per al superior compliment.

Realitzarà o delegarà els altres organismes, però sota el seu superior control les campanyes sanitàries que no s'han consignat encara, sistematitzades en lluites especials.

Dirigirà l'obra de propaganda sanitària i reunirà les que corresponguin a més d'una lluita especial.

Orientarà la formació professional dels funcionaris de sanitat.

Proposarà la creació de beques d'estudi o de

treball, i la subvenció o creació de centres d'investigació científica d'interès sanitari.

Reunirà els projectes de pressupostos dels diversos Departaments i elaborarà, segons les normes directives que rebi de la Junta Mixta de Sanitat, el projecte de Pressupost total.

Curarà sota les ordres de la Junta Mixta de Sanitat i d'acord amb les dependències que correspongui, de resoldre els problemes que facin referència al personal.

Article 7.^è *Departament de control sanitari.* — Reunirà tota o part de les activitats actualment encomanades a l'Institut Municipal d'Higiene, Inspectors Sanitaris de Barcelona i Cos de Veterinaris Municipals.

Tindrà sota la seva dependència les següents funcions :

a) Estudi i informe sanitari de projectes d'obres i indústries : assessorament i informe sanitari d'obres i indústries, així mateix com de les coses que es construeixin o reformin. Inspecció i informe de les transgressions. Proposta i aplicació de les sancions a qui correspongui.

b) Estudi, informe i control de les vies públiques, en relació amb les Lleis sanitàries. Reconeixement dels locals destinats a espectacles públics; estudi i informe dels dits projectes i autorització o denegació del seu funcionament per raons sanitàries. Estudi, informe i control del règim de cementiris, de la seva policia sanitària i del règim mortuori.

c) Estudi, informe i control, en l'aspecte sanitari, dels proveïments d'aigües potables, dels seus dipòsits i dels cursos d'aigües naturals i coordinarà la seva acció amb l'Oficina Tècnica d'Enginyeria i l'Institut d'Investigacions Sanitàries. Policia Sanitària dels pous domèstics i d'ús públic i cegament o modificació dels que no reuneixin les condicions marcades per la Llei.

Estudi, informe i control de les condicions amb què és efectuada l'evacuació de les excretes i de les aigües residuals des del punt de vista higiènic i en el concepte públic o particular dels serveis.

Estudi, informe i control en relació al Departament de Control Sanitari, del règim de piscines i de banys.

d) Estudi, informe i control, en col·laboració amb l'Institut d'Investigacions Sanitàries, dels proveïments alimentaris de la població, i policia Sanitària d'aquests; règim sanitari d'escorxadors, mercats i establiments destinats a la indústria o comerç dels aliments, règim especial de la indústria lletera.

e) Reconeixement sanitari d'hotels, fondes, cases de dispeses i de dormir i establiments similars, amb informe per autoritzar llur obertura i Policia Sanitària d'aquests establiments.

f) Reconeixement sanitari de tota classe de vehicles, particulars i públics.

g) Estudi, informe i control en l'aspecte sanitari de tot el que afecta a la vida ciutadana en general.

h) Oficina General de denúncies sanitàries i informe, control i sancions que se'n dedueixen; funcionarà un Tribunal de sancions sanitàries, que resoldrà ràpidament, en primera instància, tot el que faci referència a aquest aspecte. La per-

sona denunciada per infracció, després d'allegar tot el que cregui convenient en la seva disculpa, podrà recórrer en temps i forma legal.

Article 8.º *Departament d'Estadística sanitària.* — Reunirà totes o part de les activitats fins ara encomanades a l'Institut Municipal d'Higiene, Inspecció Provincial de Sanitat i Brigada Sanitària de Barcelona.

Curarà de reunir les dades estadístiques que facin referència a Barcelona en particular i a Catalunya en general.

Establirà les relacions necessàries amb els organismes similars dels Municipis, de les Províncies i de l'Estat, amb objecte d'assegurar la constant i ràpida informació recíproca.

Establirà, al mateix objecte, intercanvis sanitaris amb els països veïns o de relacions més constants amb Catalunya.

Aquestes dades faran referència a les declaracions de defunció, fetes d'acord amb la classificació adoptada als convenients internacionals de nomenclatura. A la mortalitat produïda per malalties de declaració obligatòria o no, tant de caràcter permanent com eventuais, basant-se en les dades que es procurarà per tots els mitjans que responguin a la realitat; això comptarà amb un policia de control que farà les denúncies al Tribunal de sancions sanitàries.

Al Departament d'Estadística Sanitària se li assignaran funcions municipals, comarcals i generals.

Article 9.º *Departament de desinfecció.* — Tindrà al seu abast la desinfecció municipal, la comarcal, quan ultrapassi els límits mínims a què estan obligats els Municipis de la comarca i la general quan, per raons d'ordre epidèmic, calgui mobilitzar recursos superiors als que són de competència dels Municipis i dels Centres Comarcals.

Curarà de coordinar tècnicament els mètodes i dispositius emprats pels organismes oficials; per a la desinfecció i desinsectació. S'organitzarà de manera que li permeti realitzar la seva comesa durant el període actiu de les malalties infeccioses i procurarà tot seguit que sigui feta una denúncia, de desplaçar el personal i material que calgui, i prendrà les mesures més pertinents en cada cas.

Comptarà amb estacions o Centres destinats a la desinfecció de robes i objectes i amb forns crematoris que permetin la seva destrucció quan aquesta mesura sigui convenient.

Amb estacions de desinsectació destinades a persones, animals, robes i objectes.

Amb un servei de desinfecció mòbil que comprendrà:

a) Personal apte i material per a la desinfecció i desinsectació dels estatges, productes, robes i mobles que no puguin ésser transportats als Centres de desinfecció. Amb material que li permeti realitzar aquestes mateixes operacions en magatzems, fàbriques i locals de tota mena.

b) Amb material i personal per a realitzar la desinfecció i desorització de les vies públiques i clavegueres.

c) Amb potabilitzadores i dispositius mòbils que permetin esterilitzar grans quantitats d'aigua.

d) Servei de desratització, que realitzarà una

tasca sistemàtica la qual permeti d'orientar a Catalunya la lluita contra els múrits.

Article 10. *Institut d'Investigacions Sanitàries (Laboratori Municipal).* — Reunirà les funcions de Laboratori Municipal, Comarcal i Central i ampliarà les seves possibilitats en la mesura que calgui, a fi de realitzar les funcions que a continuació s'indiquen:

A) *Bacteriologia general i Epidemiologia.* — Estudi de les malalties transmissibles, d'origen bacterià o parasitari, pròpies de la població, comarca o territori, i mesures de defensa contra les mateixes malalties.

Collaboració amb els Centres Sanitaris Municipals o Comarcals i Intercomarcals de Catalunya, per tal d'auxiliar-los amb els elements de diagnòstic específic que els siguin necessaris per a realitzar aquestes funcions.

Control epidemiològic de les malalties transmissibles, que es farà quan no hi hagi precisió en els diagnòstics o actuació sanitària per part d'un determinat centre comarcal. En aquest cas podrà disposar, si les circumstàncies ho aconsellen, del personal i material tècnic d'altres comarques o desplaçar-ne d'especialitzats.

Control epidemiològic de les denúncies de les malalties transmissibles fetes a Barcelona i precaucions per a evitar-ne la propagació.

Servei de lluita contra les malalties epidèmiques d'origen exòtic.

Servei de parasitologia.

Servei d'arxiu bacterià i preparació de productes específics destinats als diagnòstics de malalties infeccioses.

B) *Servei antiràbic.* — Tindrà funcions municipals, comarcals i generals.

Curarà de la coordinació dels serveis antiràbics a tot Catalunya.

Prepararà la vacuna destinada a la vacunació antiràbica humana i animal als Centres Comarcals o Municipals de Catalunya.

A Barcelona tindrà cura de practicar la vacunació antiràbica, el diagnòstic de la ràbia en l'home i en els animals i tot el que faci referència a la prevenció d'aquesta malaltia.

Del servei de recollida de canins i altres vectors.

C) *Servei de control higiènic d'aigües.* — Curarà del control sistemàtic de les aigües de Barcelona i de la seva comarca i de la coordinació amb els Centres Comarcals o Municipals dels aspectes sanitaris especials que facin referència al règim d'aigües.

Informarà en els expedients relatius a proveïments públics d'aigües.

En col·laboració amb el servei C del Departament de Control Sanitari determinarà la manera i moments en què s'hauran de fer les inspeccions, recollida d'aigües, etc. El Cap de l'Institut d'Investigacions Sanitàries orientarà en aquest sentit la lluita contra les malalties d'origen hídric.

Controlarà igualment els aliments susceptibles d'ésser contaminats per les aigües; i per aquest motiu estarà amb els Serveis de Control Sanitari de l'apartat D.

Actuarà en col·laboració amb els Serveis de Control Sanitari; del control tècnic de les aigües re-

siduals i del règim sanitari de rius i banys de Barcelona que afectin a la mateixa i la seva comarca sanitària i prestarà ajut als de la resta de Catalunya.

D) *Sueroteràpia i vacunació.* — Elaborarà els sèrums terapèutics destinats als Centres oficials, Hospitals, siguin o no subvencionats, i públic en general. Prepararà la vacuna antitífica destinada a campanyes sanitàries i totes les altres que puguin ésser convenients. Prepararà sistemàticament la vacuna antivariòlica i la vacuna antituberculosa de Calmette.

E) *Servei d'Epizootologia i Sanitat Veterinària.* — Farà l'estudi de les malalties epidèmiques del bestiar pròpies de la població, la comarca o el territori i mesures de defensa contra les mateixes malalties.

Collaborarà amb els Centres Sanitaris Municipals o Comarcals de Catalunya per tal d'auxiliar-los amb els elements específics que els siguin més convenients per a realitzar aquestes funcions.

Farà el control etiològic i epizootològic de les malalties transmissibles, quan no hi hagi precisió en els diagnòstics o actuació sanitària per part d'un determinat Centre Municipal o Comarcal. En aquest cas podrà utilitzar, si les circumstàncies ho aconsellen, el personal i material d'altres comarques.

Control de les denúncies de malalties epizootiques i zoonosis transmissibles, fetes a Barcelona i determinació de mesures pertinents a evitar-ne la difusió.

Orientarà i col·laborarà en les funcions esmentades en l'apartat d del capítol *Departament de Control Sanitari*.

F) *Servei d'Anàlisis Clíniques.* — S'organitzarà amb els elements provinents del Laboratori Municipal, Casa de Lactància i Lluita antivenèria per tal de centralitzar el servei d'anàlisis de la ciutat.

Practicarà igualment els serveis d'anàlisis de la comarca o del territori en general, quan per la seva naturalesa no arribin a l'abast de les possibilitats dels Centres Comarcals i Municipals.

Curarà de la preparació dels reactius químics i biològics d'abast clínic destinats a l'ús dels Centres Sanitaris de Catalunya.

G) *Serveis d'Anàlisis Químiques de Substàncies Alimentoses.* — Curarà del control químic i higiènic dels aliments d'origen vegetal i mineral d'acord amb el servei D del *Departament de Control Sanitari*, al qual facilitarà les normes que caldrà seguir per a recollir i enviar les mostres dels productes. Aquest servei estarà en estricta relació amb la Secció de Proveïments, per tal de que aquesta pugui en tots moments realitzar les seves activitats de policia i inspecció.

Practicarà directament, en col·laboració amb el servei de Control Sanitari, la selecció de mostres de les matèries o productes que per la seva naturalesa exigeixen una cura especial.

Farà el control de les aigües minerals de Catalunya, i de les derivades o destinades a indústria, sempre que per raons d'ordre higiènic o econòmic sigui convenient.

D'acord amb els Serveis d'Epizootologia, Sanitat Veterinària i de Control Sanitari, intervindrà

i col·laborarà especialment en el Control i de la Indústria lletera i de tots els altres aliments que exigeixen determinacions químiques.

H) *Servei d'anàlisis químiques generals.* — S'organitzarà a fi de realitzar totes les anàlisis químiques d'interès sanitari no compreses entre les substàncies alimentàries, especialment les que afectin els productes destinats a ús farmacèutic.

Article 11. — *Serveis de Lluita Antituberculosa.* — Coordinarà les funcions actualment encomanades a la Generalitat i a l'Ajuntament; les conezionarà amb els serveis hospitalaris, sanatoris, etc., i amb els que amb caràcter general puguin establir-se a Catalunya.

Realitzarà, a Barcelona i a la seva intercomarca, l'obra antituberculosa que li sigui assignada al pla general de la lluita a Catalunya.

Article 12. *Serveis de Lluita Antivenèria.* — Unificarà les funcions actualment encomanades al Servei que la Generalitat i l'Ajuntament tenen establerts, i curarà de coordinar-los amb els Hospitals especialitzats, Hospitals reformatoris, Asils, obres d'acció social femenina, Borses de Treball, etcètera.

Article 13. *Obra d'Assistència a l'infant.* — Reunirà les disperses activitats de l'Ajuntament, la Generalitat, la Junta de Protecció a la Infància i totes aquelles altres que, subvencionades o no, es comprometin a realitzar, sota el superior control de la Junta Mixta, algun aspecte particular d'aquesta obra.

La seva obra profilàctica comprendrà els aspectes següents: Prenatal, Natal, de la Primera infantesa, Preescolar i Escolar.

Per això establirà seccions que sistematitzen els següents aspectes:

a) Dispensari central de Maternologia i Puericultura. Dispensaris de districte. Dispensari Comarcal.

b) Servei d'Obstetrícia, el qual comprendrà les atencions clíniques i ambulatories.

c) Servei Central de dides. Servei de control i repartiment de llets.

d) Servei d'Assistència social per al control domiciliari de les atencions i cura del nen, per a l'estudi i correcció de les anormalitats del seu ambient i habitació.

e) Servei de les malalties infeccioses i pràctica de les vacunacions sistemàtiques de l'infant.

f) L'Escola popular de Maternologia i de Puericultura. Secció de propaganda i de cultura sistemàtica prop de les futures mares.

g) Servei d'assistència social en relació amb les obres de Guarderies per a nens. Colònies escolars, Gotes de llet, Jardins per a infants, Colònies familiars, Cantines escolars, etc.

h) Servei de protecció i plaçament de la dona gràvida.

i) Servei de plaçament del nen, en relació amb els establiments oficials i privats.

j) Laboratori de Psicologia i Laboratori mèdico-antropològic destinats a la investigació de les condicions morals i materials dels nens per a llur plaçament a les escoles de superdotats, anormals, retardats, sord-muts i cecs o a les escoles-sanatori, de mar i de bosc, preventori-escoles i colònies escolars o a les Escoles ortogrèniques.

k) Control sistemàtic per mitjà de la Inspecció mèdica escolar, de les condicions de l'Escola i del noi, per tal d'evitar les malalties individuals i col·lectives, pròpies de l'edat escolar.

l) En relació amb l'Institut de Lluita anti-venèria, iniciació de la propaganda contra les malalties o perversions sexuals.

ll) Coordinats amb aquesta obra s'establiran a la Ciutat els Dispensaris que es consideraran convenients amb les diverses modalitats d'intervenció sanitària per reduir la mortalitat infantil.

m) S'establiran coordinacions amb els Centres o fundacions de caràcter privat, els quals s'estimularà i auxiliarà amb tots els mitjans que siguin possibles perquè, sense perdre llur independència ni personalitat puguin, no obstant, adquirir la responsabilitat d'obra que per vocació realitzin.

Per a possibilitzar això funcionarà una Oficina de l'Infant que servirà per informar de totes les possibilitats que l'obra pública i privada donarà per a la protecció del nen.

Article 14. *Institut d'Higiene mental i de Psiquiatria.* — Reunirà les activitats i possibilitats avui disperses dels organismes dependents de la Generalitat i de l'Ajuntament amb la Lliga d'Higiene Mental i amb les altres obres fundacionals o privades. L'Institut els servirà de nexa i procurarà la realització de les següents obres:

a) Dispensari i Clínica psiquiàtrica central, que curarà de l'estudi del malalt ambulatori, i de l'internament i estudi de l'ajut fins al seu plaçament definitiu.

b) Dispensaris hospitalaris amb relació amb els grans centres nosocomials.

c) Dispensaris i Clíniques psiquiàtriques comarcals.

d) Servei de plaçament i reeducació del malalt mental.

e) Servei de lluita contra la toxicomania i contra l'alcoholisme.

f) Servei d'administració i control del malalt dement, centres nosocomials i obra de les Assistències Socials.

g) Servei de propaganda d'higiene mental...

Article 15. *Hospitals, Asils, Clíniques d'urgència, Dispensaris de Sanitat, Assistència mèdica.* — La Junta Mixta de Sanitat intervinirà enèrgicament per donar una solució al problema que representa a Barcelona l'Assistència Mèdica en les següents directives:

Es crearà un Hospital per a tuberculosos amb capacitat per a 1.000 llits, que pel fet de descongestionar les sales dels actuals hospitals d'aquesta mena de malalts, doni possibilitats per a un plaçament d'aquells altres amb malalties que ordinàriament són de menys durada.

S'estudiarà el tipus de subvencions que correspondrà als actuals Hospitals, d'acord amb els malalts de Barcelona i de la comarca que hagin d'ésser-hi assistits i les relacions que caldrà establir amb els Hospitals municipals o comarcals de Catalunya.

Es procurarà sistematitzar la tasca dels diferents Hospitals, a l'objecte que sota el punt de

vista tècnic, administratiu i docent puguin dur llur comesa al límit d'efectivitat.

S'establirà un Cos general de Metges d'Hospital que doni al Metge i a la funció que era de realitzar la deguda garantia.

Es donarà al servei de Dispensaris l'auxili que calgui, per tal que acumulin l'obra actualment dispersa dels Dispensaris mèdics de la ciutat. En substitució d'aquests es crearan dispensaris polivalents, de Sanitat, en connexió amb les diferents lluites sanitàries.

Es crearà un servei de cirurgia d'urgència amb material mòbil que permeti una ràpida i eficient assistència.

Es crearà igualment, en connexió amb els serveis dels grans centres hospitalaris, un Hospital Central d'urgència.

La funció encomanada actualment als Dispensaris municipals es dividirà entre la que correspondrà realitzar als Dispensaris polivalents de sanitat, les ampliacions o noves funcions hospitalàries i un centre de visita domiciliària dotat de recursos i mitjans de transport, que permetin assistir ràpidament les contingències d'ordre mèdic de la ciutat.

S'atendrà les necessitats d'aquells malalts crònics o inguaribles que reclamin un tractament actiu i es crearà un centre que permeti separar els malalts inguaribles dels pavellons que actualment ocupen a l'Hospital Municipal Marítim, on rebran l'assistència més convenient.

Article 16. *Hospital d'Infecciosos.* — Curarà d'aïllar, assistir i estudiar els casos de malalties infeccioses assenyalades al quadre d'admissió, que es presentin a la ciutat de Barcelona i la seva comarca, i podrà arribar a atendre els casos procedents de tot Catalunya, afectes de processos epidèmics en el cas que per llur naturalesa o condicions especials, reclamin una complexitat d'assistència, que superi els mitjans de què puguin disposar els Hospitals Comarcals.

L'actuació de l'Hospital es farà extensiva a la funció preventiva de llatzeret en els casos que resulti necessari. A l'esmentat fi ha d'haver-hi sempre, especialment disponible un pavelló de capacitat suficient per aquesta funció expressa.

Quan, en compliment del que està disposat a la base tercera, Cap. B, apartat II, lletra a de la Llei de Bases de Sanitat, sigui desallotjat dels malalts anomenats inguaribles el clos que actualment ocupen i que una adequada destinació dels tuberculosos que ara hi ha internats al Departament d'infecciosos permeti de concentrar als set pavellons que formen un tot orgànic, l'assistència exclusiva de les infraccions hagudes perquè foren creats, pot preveure's amb la utilització total de l'Hospital, un complement de l'organització de l'assistència mèdica municipal, d'acord a un pla general d'organització hospitalària i d'adequació dels serveis mèdics.

El fet d'ésser Barcelona un port on es realitza un tràfic marítim que posa la nostra ciutat a la ruta dels països tropicals, indica la conveniència d'iniciar una organització interna de l'Hospital que el posi en condicions d'establir-hi una secció de patologia exòtica amb la cooperació del perso-

nal tècnic del mateix Hospital i de l'Institut d'Investigacions Sanitàries. A l'Hospital podrà haver-hi un departament de pensionistes amb un règim econòmic que permeti admetre-hi tota mena de malalts d'aquells els quals resulti indicada l'estada a l'Hospital.

El material científic de l'Hospital podrà ésser aprofitat per a l'ensenyament, de la manera que indiqui com a convenient la coordinació dels seus malalts d'aquells els quals resulti indicada l'estagització de cursos especialitzats.

CAPÍTOL IV

PERSONAL

Article 16. Tot el personal adscrit als Serveis de Sanitat, tant el que pertany a la Generalitat com el que pertany a l'Ajuntament, serà adscrit als Serveis més adients a les seves condicions i aptituds i en cap cas les seves retribucions i els seus drets no podran ésser minvats.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera. — La present carta sanitària constitueix l'estructura del règim definitiu de les funcions sanitàries a què a la mateixa afecta. Per arribar al seu total implantament, caldrà un període transitori durant el qual s'anirà fent l'adaptació de funcions, segons el ritme de la conveniència que els serveis exigeixi.

Segona. — A tal efecte serà constituïda la Junta Mixta de Sanitat, com es preveu a la present Carta, i aquesta farà les propostes respecte de cada una de les institucions, organismes i funcions a què l'esmentada Carta fa referència.

Tercera. — Per a posar en pràctica les adaptacions corresponents, caldran acords concrets i referits a cada Institució sanitària presos per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.

Quarta. — El règim relatiu al personal que hagi de dependre de la Junta Mixta de Sanitat, condicions del seu nomenament, caràcter jurídic del mateix i dotació oportuna, exigirà també acords expressos de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona, en quant representi una modificació de l'estat de dret dels actuals funcionaris que hagin de servir a la Junta Mixta.

Cinquena. — Caldran, de la mateixa manera, acords concrets de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona, per a tot el que es refereix a l'ordenació financera de la Junta Mixta i percepció de les quantitats consignades en els pressupostos regional i municipal.

Sisena. — Quan s'hagi pres acord respecte a les funcions a que la Carta sanitària fa referència, serà totalment aplicable el contingut dels arts. 1. i 16 de la mateixa.

Barcelona, 27 de juny del 1934. — El Conseller de Sanitat i Assistència Social, J. Dencàs.

(Passa a la Comissió corresponent. Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant

El Sr. PRESIDENT: S'obre debat sobre la totalitat. La Comissió té la paraula.

El Sr. SOLER I BRU: Senyors Diputats: El dictamen que presenta avui la Comissió Permanent d'Economia, si bé es concreta a l'establiment d'una tasca d'hostalatge, té en el fons una importància més generalitzada. Es tracta d'un principi d'enfocament del turisme, del començament de la regulació del turisme a Catalunya. No crec pas que sigui necessari, a fi que els companys Diputats compreguin tota la importància cabdal que té el turisme a Catalunya, fer una llarga disertació. No solament té raó la seva existència per la conservació i divulgació de les belleses naturals de la nostra terra, sinó que hi entra també la conservació i la divulgació de belleses arqueològiques. Però el turisme, a casa nostra, es pot dir que està en un estat verament incipient, que no s'ha fet res i que manca per fer molt, encara. Jo m'atreviré a dir, sense que això pugui ésser cap exageració, que amb les belleses naturals que tenim a la nostra terra, a Catalunya, podríem perfectament competir amb aquests països, no molt llunyans de la nostra pàtria, on del turisme n'han fet la base de la seva economia. No vull pas dir, per això, que Catalunya hagi d'esperar viure exclusivament del turisme; però sí que vull dir que tenim base suficient per poder treure una font d'ingressos de l'explotació de les nostres belleses i que seria potser un criteri antieconòmic que no aprofitéssim aquesta font d'ingressos.

Per a protegir el turisme cal una acció estatal eficient, una acció que dimani de la Generalitat, en els seus diversos aspectes. Des del Departament de Cultura s'han dictat ja Lleis, aprovades per aquest Parlament, per les quals es conserven totes aquelles belleses arqueològiques que posseïm. No n'hi ha prou amb això; una de les principals necessitats que el turisme té a Catalunya, són les vies de comunicació.

Es veritablement una anarquia el que avui passa a Catalunya en la qüestió dels transports. Només que per donar un exemple ben gràfic d'aquesta anarquia en la coordinació dels transports, jo em permetré citar-vos un sol cas: Suposant un viatge de Figueres a Tremp, en autoòmnibus, amb un recorregut Figueres, Olot, Vic, Gironella, Berga, Solsona, Bassella, Ponts, Artesa, Tremp, trescents vint-i-set quilòmetres, es necessiten cinquanta-quatre hores, que dona un promig de velocitat...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. SOLER I BRU: ... de trenta-dos quilòmetres i un promig de velocitat comercial, de temps emprat, de sis quilòmetres; és a dir, un promig que és el que fa un home caminant. Em sembla, senyors Diputats, que aquest exemple diu prou i dona una significació ben clara del que cal fer en la coordinació del Pressupost. És innegable que la Generalitat pot, en altres aspectes, intervenir perquè aquesta coordinació sigui més eficient, però jo vull lligar aquesta eficiència, aquesta

coordinació, amb un pla general de defensa del turisme, que crec jo que escau perfectament. Si al costat d'aquesta regulació de les vies de comunicació que han de portar el turista que ve a casa nostra una facilitat, una manera més planera per a visitar les nostres bel·leses — el que és propi del nostre turisme —, hi afegim una font d'informació ben útil i ben agradable pel qui la necessita i hi afegim després una protecció constant de les nostres bel·leses i del propi turista que les visita, rodejant-lo de totes les comoditats que calen, que li facin entrar ganes de visitar-les perquè es trobi bé allà on estigui i perllongui la seva estada, serà un evident benefici per a l'economia de Catalunya.

Per això cal legislar en distintes matèries. Avui es posa a la consideració de la Cambra el Projecte de Llei de Taxa d'Hostalatge. Bé sap la Comissió que tot impost nou pot fer sortir certs dubtes, recels, però hem de situar-nos en el camí planer; i si aquest impost ha de sortir de la pròpia contribució del turisme, no lesionant la riuada del turisme, a fi que els industrials, que aquells que intervenen en les coses del turisme no en surtin perjudicats o almenys en surtin el menys possible, jo crec que aquest dictamen portarà en si una major font d'ingressos, precisament perquè aquest tribut ha d'anar destinat exclusivament a fomentar el turisme. Tant és així, que, malgrat que en el dictamen no hi vingui per un oblit que la Comissió lamenta, li manca una disposició, que en el seu degut temps la Comissió dictarà, on regularà concretament que tots aquests impostos han d'anar exclusivament destinats al foment del propi turisme; no es poden destinar a res més que a això, aquests impostos, a això i, potser en un 50 per 100, a fomentar, a iniciar el crèdit hotel·ler, que nosaltres entenem de gran necessitat. Aquest crèdit hotel·ler significa la protecció de la pròpia indústria hotel·lera en els diferents aspectes de la seva economia: en l'embelliment del local, en facilitar crèdits per a poder establir aquells hospedatges allà on el moviment i la força turística ho reclamin i allà on no hi hagi la indústria ben arrelada; és a dir, hi ha un sens fi de qüestions que no és motiu ara de desglossar, perquè no és aquest l'objecte del projecte. Aquesta taxa revertirà a favor del propi turisme i estem convençuts que serà ben rebuda pels mateixos que han de contribuir-hi. Sabem també que en aquests aspectes de protecció al turisme s'escaurà potser certa protecció de caràcter fiscal, potser en el sentit industrial, per a evitar que aquelles indústries derivades del turisme, que fomenten el turisme, que donen les comoditats als turistes per a incrementar el propi turisme, no es vegin en un moment determinat atropellades per l'interès de certs propietaris en destruir aquelles institucions que han de fomentar el turisme. Mesures semblants es poden fer i crec que s'han de fer des del Parlament de Catalunya i des del Departament d'Economia i Agricultura. I em penso que no pecaré d'indiscret si dic i quasi asseguri que el Departament d'Economia, que el nostre Conseller d'Economia, es troba en la millor disposició per a encarrilar d'una manera ben eficaç i ben normal l'aspecte aquest del turisme en relació a l'economia global de Catalunya.

Aquesta taxa s'aplica als hotels classificats com a primera categoria dintre la contribució. Potser no caldria estendre'm massa en això, perquè en la discussió de l'articulat haurem d'insistir sobre aquesta matèria i aleshores serà potser el moment oportú de puntualitzar els diversos procediments. Però jo vull dir que la Comissió s'ha trobat amb un avantprojecte, amb un estudi fet de la Secció de Comerç, Banca i Turisme del Consell Superior d'Economia de la Generalitat, en el qual hi ha una memòria on s'expliquen detalladament els diferents sistemes d'establir i de produir aquesta taxa, i que, malgrat els avantatges d'un sistema de categories dels diferents locals, s'ha anat, s'ha preferit al de tant per cent establert en forma de timbre en les factures que paguen els turistes amb un mínim determinat de temps, i de quantia. També cal pensar que els que han de satisfer-ho són els amos dels restaurants, els industrials que tenen el negoci de restaurant de primera categoria, i els hotelers poden pensar que amb això fomenten el que ells en diuen la creació de cases de despeses; que l'anar sumant taxes i tants per cents i tributs a la nota que ha de pagar l'hoste, creï, li obri un camí cap a les cases de despeses. Potser en el fons hi ha una raó, però que aquesta raó crec que ha d'ésser d'ordre de policia més aviat que d'ordre d'hostatges; potser no convé tenir a cada casa de veïns la seva casa de despeses, i potser caldria fer una regulació més eficient per a saber aquells hostes on són, d'on vénen i on van, què paguen i quina economia produeixen a la pròpia ciutat. Sobre això ens podríem estendre indefinitivament, però com que jo he sentit l'estimat amic senyor Simó i Bofarull que ha demanat la paraula per a tractar d'aquesta qüestió i com que sé que també altres estimats companys volen intervenir en la discussió de l'articulat, jo pregaria que em permetéssiu acabar després de fer aquesta lleu exposició, per a contestar més tard les observacions que ens vulguin fer, sempre en el ben entès que per nosaltres seran molt ben rebudes.

Només voldria demanar a la Presidència que no sotmetés a la discussió, després de la totalitat, l'articulat, perquè la Comissió ha rebut diverses suggerències, amb les quals està d'acord, i que traduirà en una nova redacció d'articles que figuren en el dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ i BOFARULL: Senyors Diputats: Les darreres manifestacions del nostre amic i distingit company senyor Soler i Bru, em deixen una mica perplexe, perquè ignorant de quines puguin ésser aquestes suggerències que a darrera hora ha rebut la Comissió, i sense voler saber-les abans de temps, estic una mica despistat respecte la impugnació al dictamen que jo volia fer. No obstant, la Cambra em perdonarà, si com ja ha succeït moltes altres vegades, resulta baldera la intervenció.

El Sr. SOLER i BRU: Si em permet, les hi anunciaré en poques paraules: La quantia del tipus mínim, el cinc per cent del grup hotel·ler, i xar aquestes coses que no estan ben determinades.

El Sr. SIMÓ i BOFARULL: Així no varia la meua tesi respecte la totalitat. Moltes gràcies.

cies. Nosaltres som en principi rotundament adversos a cap mena d'imposició a títol de turisme. Tal volta ens hauria fet variar d'actitud si aquest projecte de llei hagués vingut precedit o continuat, ni en la seva xifrada —, cap autorització al Govern per a establir aquesta taxa, amb la qual cosa ens hauríem pogut estalviar aquest projecte. A més, aquí no ve un avenç de la inversió d'aquestes quantitats a percebre per aquesta taxa, i tampoc se'ns diu res respecte les despeses de recaptació. Això no són arguments pas gaire capitals contra el dictamen, però serviran per a fer observar a la Comissió que tal volta hauria estat millor que el dictamen hagués vingut més detallat sobre aquest particular.

Ara, en quan a l'orientació general de la Llei, hem de declarar que en som adversos. Entenem que el turisme no ha de fomentar-se a base d'impostos sobre el mateix turisme. En primer lloc, a Catalunya, hi ha molts municipis que tenen ja de temps establerta una taxa de caràcter municipal sobre l'import de les factures d'hotels i restaurants, i per tant, representa interessos creats que satisfan interessos morals i materials molt respectables, com són els de l'Assistència pública. Heus ací el primer conflicte en què pot trobar-se el Govern. En segon lloc, nosaltres creiem que ni els municipis, ni l'Estat han de gravar l'hostatge a base de protecció al turisme. Jo no conec més que alguns països de més enllà del Pireneu; he pogut observar, però, que un d'ells que es lucra enormement del turisme sense molt de soroll, que és França, ha arribat a suprimir les taxes locals que alguns municipis havien establert amb aquests fins, i em penso que molts senyors Diputats hauran pogut veure no fa gaire temps, a les guies Michelin, on es cridava l'atenció dels turistes perquè no es detinguessin a determinades ciutats, a les quals anomenava, ciutats gasives, ciutats ronnyoses; la que va restar més temps, assenyalada, amb perdó d'aquell cèlebre Stawisky, va ésser la ciutat de Baiona, tan simpàtica.

No; el turisme s'ha de fomentar d'altra manera. Quin turisme volem fomentar vosaltres? Aquell turisme nostrat que dóna alegria i salut, però que no es fa precisament amb molts bitllets a la butxaca, perquè la gent que té la desgràcia de posseir moltes effigies borbòniques prefereix despendre-les a fora, inclús fora de la península, a l'estranger. Aquest turisme nostre, familiar, casolà, creieu que necessita d'una taxa d'aquestes per a incrementar-se? Anem seguint per aquest terreny. El turisme exògen, el turisme estranger, creieu que l'atreureu posant una taxa sobre el turisme? Si jo tingués ara aquí, per part de la Comissió, l'avenç crematístic dels possibles rendiments d'aquesta taxa, podria fer-me certes il·lusions, però avui no puc fer-me-les. Direu que és una impugnació gai-

rebé sistemàtica, però jo poso el remei damunt la malaltia. Creieu vosaltres que el rendiment d'aquesta taxa serà suficient per a proveir de camins confortables contrades de difícilíssima comunicació que avui no en tenen cap. Creureu que posareu en condicions de passadora higiene una sèrie d'hostals que s'aprofiten avui del turisme i fan pagar preus de la Costa Brava? No ho conseguireu això, o necessitareu uns cabals enormes que no poden sortir d'aquesta taxa.

Teniu un altre procediment si voleu afavorir les condicions higièniques i de confort dels hostaltes. No posem la contribució industrial? Fem una inspecció prèvia dels hostals i establim una condonació de contribució als que establexin determinades millores. No us poseu si es paga tant o quant d'hostalatge, perquè ultra afavorir el frau, comdemneu a gent molt modesta a pagar unes coses que no necessiten. El turisme estranger podreu atreure'l; si ho féssiu, llavors em convenceria. Però no crec que amb la recaptació d'aquesta taxa poguem posar Catalunya, ni en cinc anys, ni en deu, a l'alçada del turisme estranger i fer que el turista a casa nostra es trobi amb les mateixes condicions de confortabilitat que pot gaudir en altres països.

Aquí hi ha un article, que és el segon, que em sembla a mi que proposa una cosa completament distinta del que s'hauria de proposar, perquè aquí no distingeix entre el que viatja per necessitat i el que viatja per plaer, i d'entre els que viatgen per necessitat, quan tenen una necessitat fictícia o una necessitat inel·ludible. Aquí veniu precisament a desgravar a aquells potentats que's poden permetre el luxe de grans estades a hostals cars; en canvi, els viatjans, els representants, els professionals, els jurats que han d'acudir a l'Audiència, els perits que han d'anar a un lloc determinat, els parents que han d'assistir a un cap d'un dol, aquests han de pagar la taxa perquè no tenen el luxe de poder estar a Sant Hilari seixanta dies, i així també els que han d'anar a resoldre un expedient a les oficines de la Generalitat i se'ls fa esperar quatre o cinc dies, perquè la Generalitat no ho resol en un dia, hauran de pagar la taxa, i això tampoc és just.

Però per altra banda, he de confessar la meua ignorància, i dir que no conec la contribució industrial — me'n penedeixo i demano tota classe de perdó i procuraré estudiar-la quan pugui — i aquí al dictamen veig, tarifa 1.ª, classe especial, de la secció 1.ª, cosa que resulta molt complicada, i com que no es tracta ni del Codi penal ni del Codi civil, jo no en sé res, i, per tant, voldria saber quina és aquesta tarifa, perquè jo sí que tinc una idea de la contribució industrial i que segons quines indústries en determinades esferes de l'activitat que estan gravades per diverses tarifes, de la primera fins a la vinticinquena, resulta que la primera és més barata que la vinticinquena, i, en canvi, en altres epígrafs, la primera és la més cara.

El Sr. ARMENDARES: Aquí és la més cara.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Perquè, doncs, són aquests els que no paguen?

Un Sr. DIPUTAT: Són els únics que paguen!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: A mi em sembla que no. Aquí hi han tres «nos», i no sé si passa com en llatí, que dos «nos» afirmen i tres neguen, perquè diu «amb exclusió dels no compresos en la tarifa 1.ª, classe especial», la qual cosa vol dir que només pagaran els de la classe 1.ª. No és així?

Un Sr. DIPUTAT: Sí.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Molt bé, molt bé!

Ara hi ha l'art. 4.^è, en el qual ens trobem amb un tipus de gravamen més alt, que no em sé explicar perquè, perquè una persona que es troba amb el cas amarg i deplorable d'haver de sojornar la nit fora de casa, jo crec que es pot permetre el luxe de pagar i no crec que sigui perquè vulgui.

En fi, sens perjudici que durant l'articulat i després d'aquestes suggerències, nosaltres fem alguna objecció al dictamen, nosaltres manifestem la nostra oposició a què aquest prosperi, puix entenem que gravar els elements materials del turisme no pot beneficiar el turisme, perquè d'aquest sistema només obtindrem quantitats ridícules en comparació amb el total de la quantitat que es necessita per a implantar totes aquelles millores que deia el senyor Soler i Bru. El que sí es podria fer és desgravar, donar facilitats — com crec que es va fer una temporada, malgrat que va ésser en època de la Dictadura — en certes indústries, com crec que es fa ara en certes edificacions, estimulants l'activitat privada amb modificacions, amb desgravacions, sempre i quant aquesta activitat privada s'emmotlli a les directives governamentals, que aleshores sí que el Departament de Sanitat, junt amb la secció de Turisme, tenen l'encàrrec de dirigir aquesta organització; però ni els Municipis com a Municipis, ni l'Estat com a Estat, entenem que puguin gravar mai el turisme. I si aquí es diu turisme, al cap d'avall es tracta d'una necessitat de traslladar-se fora de casa, perquè el món de relació imposa moltes vegades haver d'hostatjar-se en un hotel de major o menor quantia. A més, aquí es posa un límit de 10 pessetes, i això m'ha obert el pit una mica a l'esperança, perquè em fa creure que hi han hotels en els quals s'hi pot estar amb més o menys decorum per menys de 10 pessetes, cosa que no sabia.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Jo, en general, hauria de reproduir la major part de les objeccions que ha fet el senyor Simó i Bofarull, però jo voldria afegir-ne alguna altra, que a mi em sembla una raó de coherència legislativa. Estem davant d'aquest projecte en un cas que ja s'ha donat altres vegades en aquesta Cambra, de què estem legislant sobre aspectes parcials, quan la cosa fonamental no la tenim. Mitjançant aquest projecte establim una taxa sobre l'hostalatge, i no cal dir que si la seva finalitat és el foment del turisme, potser aquesta taxa és prematura.

Evidentment, en la situació present de coses a Catalunya, aquesta taxa equival a la pretensió de què el perfeccionament d'aquells serveis pot representar un incentiu perquè acudeixin els turis-

tes a Catalunya, i es fa carregar econòmicament damunt dels turistes que no se'n poden beneficiar. Jo entenc que fóra una política més lògica que a Catalunya s'emprés un esforç econòmic per a posar en condicions de comunicació, de bons serveis d'hotels, de tot allò que pot representar un incentiu per al turista, mitjançant el nostre esforç, la nostra iniciativa, i un cop obtingu això, quan hom tingués la seguretat de què el turista troba aquí un al·licient, aleshores a aquest turista se li posa una taxa que ell pagarà de molt bona gana. Però el que és difícil és que es faci venir aquí el turista a pagar una taxa per endavant, per a beneficiar a la llarga aquells serveis dels quals ell no en gaudeix.

Però hi ha un altre aspecte, i és que de moment aquesta taxa carregarà especialment damunt dels naturals, com ja ha fet observar el senyor Simó i Bofarull, i no hi haurà compensació com l'establerta en altres països que fixaren una taxa sobre el turisme, que és la compensació que venia de la diferència del preu de la moneda, perquè la taxa sobre el turisme, sobre els hotels, es va posar de moda en aquell període de la postguerra en què hi havien uns països amb una moneda enormement depreciada i que es trobaven amb una invasió de turistes que amb l'escreix del valor de la seva moneda damunt de la moneda d'aquell país, obtenien per un valor real ínfim, els serveis que per als naturals representaven un valor fort, i aleshores s'imposava aquesta taxa com una compensació a aquest desnivell de la moneda que era perjudicial al país, en quant el país feia servei a la gent que disposava d'una moneda de valor més alt. Aquest no és el cas nostre.

Però hi ha un altre aspecte que és al que anava jo. En aquest esforç — que no se'n pot admetre d'altre que justifiqui la imposició d'una taxa especial —, per a posar la nostra terra en condicions d'atraure dignament el turisme, no és solament el foment del turisme organitzat per la Generalitat, en aquest sentit d'unitat per tota la terra catalana, el que ha de contribuir-hi; hi contribueixen i han de contribuir-hi — hi han casos eminents de poblacions importants de Catalunya, el primer magistrat de les quals té representació en aquesta Cambra, que en són un exemple — els Ajuntaments. Aquests Ajuntaments tenen concedit per la Llei un dret a establir una exacció sobre l'hostalatge, i aquesta exacció, a més a més, està en un cert pla de regulació, dintre dels estudis que està fent la Comissió d'exaccions municipals. I jo dic: si ara nosaltres per endavant establim una taxa sobre l'hostalatge, sense pensar absolutament per a res en aquest dret que tenen ja els Ajuntaments; ¿és que anem a treure l'acció dels Ajuntaments per establir la taxa d'hostalatge, o és que anem a establir una doble taxa d'hostalatge?

Jo no vull entrar en el fons de la Llei, però crec que el moment oportú per a discutir aquesta Llei no és aquest. Jo crec que el moment propici per a discutir aquesta Llei serà quan aquí s'acabi la Llei Municipal i es deixi ben establert tot allò que fa referència a exaccions municipals, i en aquells moments, o després si voleu, és quan nosaltres podrem fer aquesta Llei establint una con-

cordància, una correlació entre els dos drets, a fi de què aquesta exacció no resultés una taxa tan onerosa que o bé impedís realment l'accés del turisme, o bé resultés en perjudici dels mateixos Ajuntaments, als quals haurem de demanar un esforç perquè aquesta atracció del turista sigui una cosa eficient.

De manera que aquesta és una proposició que faig a la Comissió com a resultat d'aquests raonaments, i és que la discussió d'aquesta Llei no es porti ara endavant, que es deixi per al dia que nosaltres ho poguem coordinar amb la discussió d'aquells drets que conferim als Ajuntaments en relació a les exaccions que poden fer sobre la mateixa matèria. He dit.

El Sr. LLORET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lloret.

El Sr. LLORET: Senyors Diputats: No podia eludir, encara que no més fos per cortesia, l'allusió del meu company senyor Romeva respecte de les ciutats que tenen aquí una representació més o menys modesta i que es vénen preocupant d'una manera activíssima de la qüestió del turisme.

Efectivament, jo he de dir a la Comissió que m'ha sorprès el seu dictamen, sobretot perquè, com indicava molt bé el senyor Simó i Bofarull, no ve estructurat en el que fa referència a l'aspecte general del turisme i a les activitats que des del Govern es poden portar a terme en aquest sentit. Però jo he de dir més: he de dir que precisament en un sentit estatal, en un sentit de generalitat, aquest Projecte de Llei ve a contradir un aspecte que havia iniciat la República en contra de l'orientació que aquesta Llei comporta. La poca experiència que tinc d'un Municipi que està molt ben orientat en la qüestió de turisme, em fa recordar que a principis de la República es va dictar una Llei o un Decret — no recordo ara el caràcter específic de la disposició —, en virtut del qual s'eximia als hotels, s'eximia als restaurants, sobretot als hotels, de l'impost d'inquilinat. Precisament en els Municipis importants aquest impost d'inquilinat comportava un rendiment i, com és natural, aquests Municipis que es varen veure orfes d'aquesta petita protecció, d'aquells emoluments que rebien dels hotels, varen anar a buscar unes compensacions, siguin voluntàries siguin forçoses. Precisament jo crec que el nostre Municipi, el Municipi de Tarragona, respecte d'aquest particular rebia molt més del que en el Pressupost està disposat a dedicar l'Oficina de Turisme de la Generalitat. Almenys, s'arribava de 8,000 a 10,000 pessetes.

Doncs bé, si ara als Municipis respectius els treiem el dret de posar aquestes taxes, no em refereixo a la qüestió de fons que ha plantejat el senyor Simó respecte si era realment factible, si era realment just, que l'Estat, que el Municipi i que les altres entitats podessin imposar taxes al turista; si ara treiem aquesta manera de poder subvenir a aquesta depressió que en els ingressos han tingut els Municipis, a veure com ho podem subvenir! Jo entenc que abans de tot hem de fer una delimitació de les hisendes: la Hisenda de la Generalitat, la hisenda de les comarques quan

vinguin, i la hisenda dels Municipis. Que no es porti un pla fragmentari, que no es porti una organització prematura; si anem legislant única i exclusiva fragmentàriament respecte de taxes i d'impostos, no anirem enlloc.

Jo crec, senyors Diputats, que hauríem d'ajornar aquesta qüestió, com indicava el meu company senyor Romeva, per a quan vinguin totes aquestes qüestions. Crec que la Comissió d'Exaccions Locals té nomenada una ponència. En aquesta ponència es tracta i s'ha tractat de la qüestió del turisme, i un dels ponents, si no estic mal informat, és l'alcalde de Barcelona, company nostre de Parlament. És una població, és un municipi que en qüestió de turisme està disposat a fer molt; crec que hauríem d'escoltar la seva autoritzada veu. Crec que també la Comissió encarregada de les Exaccions municipals hauria de parlar aquí. Jo en aquest sentit, i reproduint en el que no contradiguin les meves paraules, les manifestacions del senyor Romeva i del senyor Simó i Bofarull, m'oposo també a què es tiri endavant aquest Projecte. Crec que la Comissió hauria d'estudiar-lo abans de portar-lo aquí novament estructurat, com ens deia el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Soler i Bru.

El Sr. SOLER I BRU: Veritablement, jo no em crea trobar una oposició tan franca, tan resolta, en la discussió d'aquest Dictamen. Em fa l'efecte potser que he pecat d'excessivament modest en fer la presentació d'aquest Dictamen, i si hagués pogut preveure aquesta oposició tan tancada de tres estimats companys d'aquest Parlament en els seus respectius punts de vista, potser hauria posat jo en la presentació d'aquest Dictamen un abrandament en la meua paraula per a intentar, si més no, anar a buscar en el fons del cor d'aquests tres companys oposicionistes, una mica de patriotisme. *(Els senyors Simó i Bofarull, Romeva i Lloret inicien unes senyals de protesta.)* Volia dir, simplement, si podia aconseguir que se sentissin més patriotes que no pas financers i sentís com nosaltres el desig de portar tot el nostre moviment de belleses naturals de Catalunya per un camí més ràpid i no seguir en aquesta lèntitut que en les coses de valoració de la nostra terra anem seguint ja d'anys, que ens ho deixem perdre tot, i que els competidors ens prenen la clientela. Tot això ho dic no pas per voler molestar-los ni molt menys, sinó per expressar l'extranyesa que a mi i a la Comissió ens causa aquesta oposició tan tancada dels senyors que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Resultament demanen l'ajornament de la discussió d'aquest Dictamen. Què vol dir? Vol dir ajornar, per a discutir-ho paulatinament, pausadament, per a contrastar idees, per examinar esmenes? D'acord. Jo ja sabia particularment que el nostre company, l'alcalde de Barcelona, component de la Comissió d'Exaccions Locals, té interès en tractar de turisme. Però això no priva la discussió d'aquest Dictamen. Ara si, les V.V. S.S. volen que es retiri aquest Dictamen per esperar que vinguin els altres que jo he volgut anunciar, que també vindran com uns altres elements

de coordinació del foment del turisme, ah!, jo, crec que la Comissió no està autoritzada per a retirar aquest Dictamen. Un Projecte de Llei que presenta un Conseller del Govern de Catalunya, en el qual la V. S., senyor Lloret, hi té un representant ben significat i molt honorable; un Projecte que passa pel Consell de Govern i que aquest l'aprova; que s'autoritza la seva lectura en el Parlament, que vé aquí i la Comissió el troba bé i se'l fa seu; demanar ara la retirada d'aquest Dictamen, em semblaria més aviat una oposició de caràcter polític que no pas pràctic, pel desenvolupament del turisme a Catalunya.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. LLORET: Demano per parlar.

El Sr. SOLER I BRU: Perdoneu, però l'efecte que m'ha fet és aquest.

Ara, en un altre aspecte, m'ha fet un efecte una mica estrambòtic, si les VV. SS. m'ho permeten.

El Sr. LLORET: No ens molestarem!

El Sr. SOLER I BRU: Gairebé m'ha semblat com si diguéssiu: Voleu que vinguin turistes? Molt bé, doneu-los diners i vindran. No. Nosaltres hem de facilitar, si voleu, l'explotació de les belleses, tan naturals com arqueològiques, totes les qualitats artístiques que tinguem a Catalunya, però hem de fer que els turistes vinguin per les facilitats que aquí trobin, no solament per part de l'Estat, sinó també en un sentit espiritual. I aquest repòs i aquesta sensació d'art, s'ha de donar cooperant al manteniment de les belleses aquestes, donant totes aquelles facilitats que necessita l'home que surt de casa seva i se'n va a altres terres.

Es això el que es pretén amb el foment del turisme. Què no n'hi ha prou amb aquest dictamen? Evidentment. Tan evident que ja ho hem dit abans; vindran altres aspectes del turisme; i jo em sembla que inclús he llegit un gràfic amb el que he demostrat la manca de coordinació dels transports de Catalunya. He parlat, a més, de les vies de comunicacions, i en aquest dictamen no es fa referència a aquests extrems; he parlat també de la protecció industrial; he parlat també d'evitar l'intrusisme en el que fa referència a les cases de dispeses. I jo demanaria encara la creació d'una escola hostalera. I així, en aquest camí podríem indicar tot un ordre de coses propícies al major esplendor del turisme en la nostra terra. Tot un pla de turisme avui ja el tenim estudiat; i si no l'ha estudiat el Parlament, jo també l'he anunciat abans. A la secció de Comerç, Banca i Turisme del Consell Superior d'Economia de la Generalitat de Catalunya hi ha redactada una Memòria, en la qual es comprenen aquests aspectes del turisme. I vindrà un Projecte de Llei on es marquin les delimitacions dels Ajuntaments de Catalunya en referència a llur política turística, on es relacioni i coordini en l'ordre fiscal tot el que hagi d'ésser coordinat i relacionat, perquè la tasca dels Ajuntaments en aquest sentit no sigui anàrquica. I consti que en aquest sentit no cal lesionar interessos locals, sinó coordinar, regular, relacionar degudament el foment del turisme d'una manera general i amb una finalitat única: amb la

finalitat única del profit de tot Catalunya, no pas d'una localitat determinada, per a evitar una anarquia que podria produir-se a la nostra terra, com la que esmentava el senyor Simó i Bofarull en parlar de certes poblacions de França.

El Pressupost que s'ha aprovat per aquesta Cambra? Per raó de temps, ja està aprovat, sense que aquest dictamen estés ja convertit en Llei per a poder-la tenir en compte en el Pressupost. Però em sembla que els senyors Diputats sabran que la xifra global que figura en el Pressupost, la xifra global sense detallar, es dedica al foment del turisme. I si no es diu en l'articulat, per un oblid lamentable de la Comissió, jo he expressat abans que es diria, i per això he pregat a la Presidència que no discutíssim la totalitat, tot l'import íntegre que s'obtingui d'aquesta taxa anirà a parar al foment del turisme. I és més: he fet la indicació que és possible que es fixi la destinació de la recaptació i el 50 per cent hagi d'anar exclusivament al crèdit hostaler. No vull repetir-me significat el que és el crèdit hostaler; els senyors Diputats sabran prou bé la seva eficàcia en l'empar de la indústria hostalera, en relació al benestar i atracció del turisme.

Despeses que això pot ocasionar? Jo no sé quines despeses pugui ocasionar això; però en cas d'ocasionar despeses em sembla que han d'ésser tan minses, que en un dels articulats del dictamen ja es diu que el control ha d'ésser verificat pel propi personal de l'Oficina de Turisme de la Generalitat o de la policia de la Generalitat. No precisa que es creï cap oficina nova per a aquest control. Però, a més a més, jo afegiré que si és que el Parlament creu que això pot anar a obrir un camí de despeses per a crear una burocràcia, sense judicar ara de moment oportú o inoportú, hi ha un camí d'assaig, com assaig és el propi dictamen, per a anar a cercar el concurs dels propis que hauran de tributar. En principi, l'home polític ha d'ésser enemic dels concerts; per principi ha d'ésser-ne enemic, si més no, perquè la maledicència pot recaure damunt d'ell en establir una cosa en la qual poden haver-hi ganàncies. En aquest dictamen no hi figura cap facultat per a que el Conseller pugui concertar. Però no defugim l'ocasió, no precisament d'un concert, sinó de trobar una fórmula per a que com període de prova pugui el Conseller d'Economia establir certs òrgans de recaptació d'aquest tribut que molestin el menys possible els que han d'ésser tributaris, perquè han d'ésser precisament i en definitiva els turistes els que tributin, i així s'eviti la creació de cap plantilla de personal fiscal o de control.

Aquest dictamen repetim que és a via d'assaig; no discutim tipus, no discutim quantia, que ja ens posarem d'acord quan sigui el moment, si el mínimum a pagar haurà d'ésser de 10 pessetes per dia i per persona, o 15 o 12 o 13. Ja ens posarem d'acord sobre això, quan arribi el cas, que no és qüestió de principis la xifra exacta.

Respecte a les excepcions, si han d'ésser les de caràcter oficial a què es referia el senyor Simó i Bofarull, crec que això pot dir-ho el Reglament, com si els funcionaris quan vagin amb comissió oficial poden ésser exceptuats, i qui diu els funcionaris diu altres classes. Hi ha qui creu que

no hi ha d'haver cap excepció, i per contra en l'organisme corresponent cal que hi hagi un reintegre d'aquella taxa. Es a dir, que tots paguin la taxa i després els que no l'hagin de pagar se'ls reintegri per l'organisme directiu que els representi. Però en aquest aspecte, no ha d'haver-hi dificultats per part de la Comissió, ni el tema ha d'ésser objecte de molta discussió, perquè fàcilment arribarem a un acord.

Deia el senyor Simó i Bofarull que en lloc de posar taxes, que es desgravi. I jo pregunto: què hem de desgravar? La contribució territorial? Ja vindrà. És un altre aspecte. Jo he parlat de protecció a la indústria, i he dit més: he dit, legislar de manera que el propietari no pugui desnonar a l'industrial hotelier que estigui practicant una indústria de cara al turisme, al foment del turisme. I em sembla que és prou eloqüent la manifestació aquesta, que té molta més importància que el desgravament d'una contribució industrial. Però dic que si amb aquesta taxa modestíssima, per via d'assaig, nosaltres podem portar a aquests hostals que hi han en recones bellíssims de la nostra terra, una mica de benestar pel turista, que aquest s'hi trobi bé, i que aquell ambient el convidés a romandre uns dies més; si aconseguim això, ¿què representa la taxa que volem posar al costat d'aquesta transformació que farà que el nom de la nostra terra s'estengui arreu del món i que les seves belleses siguin pregonades per tots els que hagin vingut a Catalunya? Per aquestes raons jo parlava del patriotisme. Perquè per a mi, tot el que sigui portar a altres terres el nom de Catalunya i que aquest trobi a l'estranger el ressò de l'ambient agradable que es respiri a casa nostra; aquest fet és superior al que pugui representar que la taxa sigui del 2 per 100, o de l'1 per 100, o del que sigui, perquè aquest ressò a favor de la nostra terra, és el que farà que tot reverteixi en benefici de Catalunya.

Ah!, aquelles excepcions que deia el senyor Simó i Bofarull; molt bé, parlem-ne, parlem d'elles; però si tots els arguments de les VV. SS. van determinats únicament a què aquest ajornament no sigui més que per a retirar aquest dictamen, la qual cosa equival a retirar el projecte presentat pel Conseller d'Economia d'acord amb el Govern de Catalunya, llavors no; llavors la Comissió subscriu novament el dictamen, puix que no està pas autoritzada per a retirar-lo. Però, repeteixo, ajornar-lo per a discutir totes les suggerències de les VV. SS. això sí, a tots els moments, a totes hores i des d'ara mateix si es vol.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo no he de recollir l'allusió al nostre patriotisme que aquí s'ha fet, perquè em sembla ineficaç i completament fora de lloc. Altrament, si nosaltres haguéssim cregut que el senyor que ha parlat en nom de la Comissió tenia de nosaltres el concepte de què ens mancava el seu fervor patriòtic, li faria saber que en tenim i que no necessitem exhortacions d'aquesta mena i de cap altra.

Altrament, em sembla a mi que no cal posar cara ferotge, perquè jo no he vist res d'estrambòtic en el que he dit jo i molt menys en el que han

dit els senyors Romeva i Lloret. La nostra oposició a aquest Projecte de Llei la condensarem en una altra forma. Porti el Govern un Projecte tot el possible detallat, tot el possible raonat i, per tant, metòdic i xifrat, i si entén que necessita un suplement de crèdit extraordinari, bé sigui de 750,000, ó 800,000, d'1 milió de pessetes o de 2 milions de pessetes, si estés d'acord amb les possibilitats pressupostàries, tindria els nostres vots; però tal com ve ara, entenem que no condueix a res més que a produir unes molèsties al consumidor i als hotelers. I, encara que no ens plau que algú cregui que volem donar carn a la fera, no ens volem estar d'observar que cal anar amb molta cura amb la imposició de noves taxes, perquè el país està esgotat, màxim no havent-hi un càlcul aproximat fet. En aquest cas, nosaltres creiem que això és una innovació molt ben intencionada, però que no tindrà resultats positius.

D'altra banda, perquè s'han de fer assaigs d'aquesta mena? Si el Departament i el Govern ho tenen ben estudiat, perquè no el porten en forma que el país pugui assessorar-se i veure que aquesta taxa és útil i reproductiva?

En quant a la bellesa de la naturalesa, podria fer-se que certs Alcaldes tinguessin més sentit comú i que no permetessin atemptats a l'estètica, com els que hi ha als voltants de la mateixa Barcelona, com per exemple, a Les Planes, a les platges, i a les muntanyes de Montjuïc i del Tibidabo.

Amb el percentatge de la taxa, tampoc podran realitzar-se les millores que aquí s'han dit. Porteu un pla gran, però no una cosa raquítica, improvisada i inútil.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lloret.

El Sr. LLORET: Dues paraules, senyors Diputats, únicament i exclusiva per a rectificar un concepte, el que s'ha posat aquí de manifest sobre el patriotisme.

Jo he de subscriure totalment les paraules del meu company senyor Simó i Bofarull, i en quant al concepte que sobre el ministerialisme té el senyor Soler i Bru, he de dir que, efectivament, nosaltres podem tenir una representació en el Govern, representació política, i estem d'acord en tot moment amb ell, i si arribés un moment en què no hi estéssim amb les directrius polítiques en qüestió de fons, procediríem en conseqüència. Però tractant-se de coses de treball, tractant-se d'una taxa, tractant-se d'una cosa que ve aquí d'una manera fragmentària, què té a veure això, senyor Soler i Bru?

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. LLORET: Nosaltres hem vist aquí com representacions de partit que tenen un lloc en el Govern no solament combatien un detall, sinó l'obra general del Govern en el que feia referència a pressupostos, i això no ens ha pas fet dubtar del seu ministerialisme i molt menys del seu patriotisme.

Jo crec que aquest projecte de taxa no ha d'acabar amb una crisi de Govern ni cantant *Els Segadors*. El que sí crec és que ens hem de limitar a recollir les suggerències dels que més o menys precisament per aquest patriotisme i per aquest

governamentalisme, fem esforços perquè creixi el nostre turisme.

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: No tinc cap inconvenient en què parli primer el senyor Soler i Bru.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Soler i Bru.

El Sr. SOLER I BRU: La importància que han donat a les meves manifestacions els senyors Simó i Bofarull i Lloret, m'obliga a una petita rectificació. Ni jo pretenc donar lliçons de patriotisme, ni tampoc vull jo erigir-me en professor d'uns deixebles que saben més que jo en política.

Jo he dit que el meu patriotisme s'ha aixecat aquí estranyat, completament meravellat, de què es demanés la retirada d'un projecte, perquè els pressupostos a què feia referència l'amic senyor Lloret no és demanar que es retirés el Projecte de Pressupostos i, en canvi, si no ho he entès malament, el que ara s'ha demanat ha estat la retirada del projecte, i això és el que em semblava que sortia del to patriòtic del dictamen. Si no és així, no he dit res; presento de les meves excuses i perdonin les VV. SS., però en aquest cas no cal demanar la retirada d'un projecte.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Senyors Diputats: Jo no pensava pas intervenir en aquest debat, perquè el senyor Soler i Bru, president de la Comissió, ha exposat d'una manera brillant els punts de mira que s'han tingut en compte en presentar aquest Projecte de Llei. Diré, doncs, poques paraules només per aclarir alguns conceptes.

Crec jo que seria un error veure el turisme d'una manera fragmentària. El turisme és una qüestió nacional; s'ha d'estructurar nacionalment i ha de portar una estructura nacional, perquè si nosaltres no veiéssim el turisme d'aquesta manera, mai no hi hauria un corrent turístic a Catalunya. Podria ocórrer que hi hagués un corrent turístic a Catalunya. Podria ocórrer que hi hagués un corrent turístic a Tarragona o a Reus o a qualsevol altra ciutat privilegiada per la naturalesa o per la història de Catalunya, però no hi hauria mai un corrent turístic general a Catalunya.

Vist, doncs, el problema des d'aquest punt de mira general, no hi ha perquè presentar en una mena d'oposició els interessos municipals i els interessos de la Generalitat. Crec que és una equivocació presentar el problema d'aquesta manera, perquè en aquesta matèria els Ajuntaments no hi han de veure solament uns recursos fiscals, sinó que pels Ajuntaments de Catalunya el turisme ha d'ésser una font de riquesa, i aquesta prova del corrent turístic i la intensificació d'aquesta corrent turística, ha d'ésser obra de Govern i d'un pla concebut d'una manera integral. Si no fos així, crearíem, evidentment, situacions de privilegi entre uns i altres Ajuntaments. Hi ha Ajuntaments rics per la seva riquesa natural, per la quantitat

d'habitants que tinguin o pel que sigui; hi ha Ajuntaments orfes completament de mitjans i que estan, no obstant, situats de tal manera o enclavats en un pla general de turisme que poden extreure importants fons de riquesa. Aquests Ajuntaments, els de llocs més bons per al turisme — Ajuntaments de poca importància numèrica o demogràfica que estan en el cor del Pirineu, per exemple, o en altres llocs de belleses naturals indiscutibles i de condicions sanitàries que es cotitzen avui en el món contemporani—per si mateixos aquests petits nuclis municipals no podrien pas portar-hi ni tan sols dos turistes cada any; cal, doncs, que en un pla general, concebut de manera nacional, els recursos puguin distribuir-se equitativament i que puguin provocar-se aquests corrents de turisme que a la vegada que enriqueixen situacions ja privilegiades per si mateixes, pugui anar a augmentar el benestar de Municipis petits que tenen una ona explotable turísticament? Si aquesta idea no és vegés d'aquesta manera, crearia situacions de privilegi, perquè Ajuntaments que són prou rics de si mateixos podrien explotar corrents parcials de turisme i Ajuntaments orfes d'aquests recursos propis no podrien tenir un corrent ni petit ni gran del turisme i, per tant, veuríem com es destruiria completament les seves belleses naturals o les seves condicions sanitàries naturals.

Cal, doncs, que aquest problema el veiem nacionalment, que hi hagi un pla orgànic, que es vagi al seu desenrotllament d'una manera sistemàtica i que en el desenrotllament d'aquest pla hi collaborin tots, Ajuntaments i Generalitat, d'una manera cordial.

El senyor Lloret sap, per exemple, quin és el criteri amplíssim que hi ha actualment en el Govern de la Generalitat en matèria turística; sap el desig constant que hi ha hagut de relació cordial entre l'organisme director del turisme general a Catalunya i aquells Municipis més dinàmics actualment en matèria turística, i sap també positivament com als Municipis que tenen ja una personalitat turística en la vida internacional se'ls pot anar a ajudar i afavorir desenrotllant aquest pla d'ordre general i que, per tant, han d'ésser finançats també amb recursos d'ordre general. Si la Generalitat de Catalunya, financerament estigués bé, és possible que no es parlés pas de la taxa de l'hostalatge; però els senyors Diputats saben que financerament la Generalitat sempre es trobarà en un terreny precari; els nostres pressupostos seran sempre de difícil realització, no ja superàvia, sinó amb una nivellació matemàtica de despeses i d'ingressos; ho saben, perquè coneixen millor que jo les condicions financeres en què aquestes coses s'han de fer la quantia dels recursos que es traspassen i el valor real dels pressupostos de les antigues Diputacions que han passat a la Generalitat. Tenint això en compte i tenint en compte, a més, que el turisme és un dels serveis que no es valoren, la taxa es feia completament imprescindible. Si els serveis de turisme fossin d'aquells que poden valorar-se, segurament nosaltres no hauríem pensat de crear una font pròpia de recursos que vinguessin a finançar, no totalment les despeses de turisme, sinó l'ajut, la realització d'aquest pla general turístic; però com que aquests serveis no es

valoren, és indispensable, per al pressupost general de Catalunya, que el turisme, si no en tot, almenys doni una part de les despeses que ocasionarà a la collectivitat, despeses que són ja importants. Van començar en el primer Pressupost de la Generalitat per una partida relativament petita: era la consignació de l'Oficina de Turisme de Catalunya. En virtut de la pròpia funció i de l'encert amb què aquest servei ha estat dirigit i desenrotllada aquella primitiva partida, ha anat creixent constantment, i avui ens trobem amb un pressupost semestral amb aquesta partida, que ja és una suma important, que fa preveure per un pressupost normal per un any, sense fer exageracions de cap naturalesa, sense donar cap entrada a la mania burocràtica, s'anirà forçosament més enllà de les 200,000 pessetes anuals per al turisme.

Vol dir això, doncs, que o nosaltres prescindim o no prescindim d'aquesta decisió d'orientar el turisme internacional, de canalitzar-lo cap a Catalunya; prescindim de tenir un servei organitzat nacionalment que vagi en benefici dels grans Municipis i a benefici dels petits Municipis, o cerquem una manera de que el propi servei es sostingui, si no totalment, en bona part. I aquesta és la finalitat que es va a perseguir. Aquesta taxa donarà molt? Donarà poc? El càlcul, aproximadament, ja està fet, senyor Simó i Bofarull. Els tècnics que han preparat aquest projecte han calculat que aquesta taxa donarà, aproximadament, dues-centes mil pessetes. Potser no les donarà o potser en donarà més, perquè ha de tenir en compte el senyor Simó i Bofarull que és una cosa nova, que per tant no hi ha referències anteriors sobre les quals basar-se; no hi ha cap estadística, perquè les coses s'han de fer. Nosaltres, senyor Simó, hem hereditat una cosa completament anàrquica de l'Estat espanyol, perquè no hi ha hagut mai a Espanya cura de la qüestió estadística; totes les coses s'han fet sempre a precari i, per tant, no tenim i s'han de construir constantment les bases científiques per a poder fer les coses científicament. El càlcul està fet, senyor Simó, i jo estic segur que donarà els seus resultats.

Diu: «Es que amb això nosaltres farem carreteres per la Vall d'Aran?» Jo no sé, senyor Simó i Bofarull, el què podrà fer-se amb això d'aquí dos, tres o cinc anys, no puc preveure-ho ara; allò important sempre, en totes les matèries, és iniciar una feina, tenir un propòsit i anar a la realització d'aquest propòsit amb tota l'energia. I en això sí que nosaltres estem segurs que estem en bon terreny. Nosaltres volem i tenim l'ambició d'orientar el turisme a Catalunya, no el turisme d'una ciutat, per important que sigui, com són Barcelona, Reus o Montblanc, sinó el turisme de tot Catalunya, i, per tant, és necessari que tot això tingui una estructura pròpia, una financiació pròpia i que pugui fer-se amb certa folgança, perquè si no pogués fer-se d'aquesta manera millor seria renunciar-hi. El dilema és aquest: o fem això o mantenim a la Generalitat un petit despatx burocràtic, i això no crec que interessi a ningú. No podem nosaltres oblidar el turisme, perquè és una cosa necessària i perquè pot donar a Catalunya grans riqueses; no podem tampoc aparentar una estimació al turisme i una voluntat al turisme, si l'única cosa que en

restí ha d'ésser uns funcionaris que cobrin els sous mensuals d'una plantilla i no produeixin res.

S'ha d'anar, doncs, al fons del problema. No és un problema municipal, és un problema general, és un problema nacional, perquè això està lligat, no solament amb un sistema de transports i de coordinació de comunicacions, sinó que està lligat a un servei general de propaganda nacional, peninsular i internacional, està lligat a una política d'educació tècnica de la gent que ha d'estar en contacte constant amb el turista, el que vol dir que a Catalunya, alguna vegada, algun dia, hi hagi uns cuiners que sàpiguen cuinar, els hostalers que sàpiguen portar l'hostal i que hi hagi restaurants, allà on sigui, que puguin competir en confort, en higiene, en aspectes exteriors agradables amb el de qualsevol país que figura en primera fila entre els països turístics. I si nosaltres no tenim aquesta concepció global, integral del problema, no farem mai res.

Pot resultar que alguna ciutat més ben dirigida que altres tingui un increment de turisme, però fins ara no es considera que el turisme sigui realment una font econòmica de Catalunya i que Catalunya pugui arribar a ésser la Suïssa del Mediterrani. Aquesta és la nostra ambició, i aquesta aspiració que en els fets s'ha anat traduint en diverses iniciatives que coneix molt bé el senyor Lloret; avui es tradueix en un començament de cosa, que és aquesta taxa. Nosaltres no podem retirar aquest dictamen, i jo pregaria al senyor Lloret que retirés aquesta petició perquè, francament, és una mica forta...

El Sr. LLORET: Queda retirada.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Ara és un dictamen, i, com a dictamen i no havent-hi qüestions de principi pel mig, hi caben totes les modificacions raonables. Jo espero que els senyors Diputats que han impugnat la totalitat, voldran portar a la Comissió totes les suggestions que consideren convenientes per a millorar aquest dictamen, per a puntualitzar aquest dictamen; naturalment que no és pas una obra perfecta, es porta al Parlament perquè amb la col·laboració de tots surti millor del que és ara. L'important és que tots estiguem d'acord en el principi, en el per què s'ha fet, i tots tinguem la intenció de voler anar a una estructuració nacional del turisme, sortint de les capelletes locals, que en el fons no farien altra cosa que destruir una cosa que pot ésser gran i de benefici per a Catalunya. I res més.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

Lectura del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu al Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits aprovats per l'AJuntament de Barcelona

(El senyor Secretari dóna lectura al següent:)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Governació sota la presidència del senyor Pere Mestres i

Albet, amb assistència dels Vocals senyors Arnau, Espanya, Fontbernà, Folc i Rouret, i actuant de Secretari el senyor Joaquim Bilbeny i Bosc, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei relatiu al Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits aprovat per l'Ajuntament de Barcelona en sessions dels dies 11, 13, 14 i 15 de juny propassat, acorda, per majoria de vots, de sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent

PROJECTE DE LLEI

Article 1.er S'autoritza a la Direcció General d'Administració Local, en funció delegada del Conseller de Governació, perquè pugui aprovar el Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits de l'Ajuntament de Barcelona de l'any en curs per un import de 109.934,018'39 pessetes i autoritzar-ne l'execució d'acord amb les Regles complementàries aprovades per la Corporació, un cop ultimada la seva tramitació i expirat el termini de reclamacions.

Article 2.^{on} Excepcionalment, per aquest Pressupost, s'entendran reduïts a quinze dies naturals els terminis legalment establerts per a formular reclamacions.

Palau del Parlament, 3 de juliol del 1934. — El President, Pere Mestres. — El Secretari, Joaquim Bilbeny.»

Lectura del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a l'organització de la Comissaria General d'Ordre Públic

(El senyor Secretari llegeix el següent :)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Governació sota la presidència del senyor Pere Mestres i Albet, amb assistència dels Vocals senyors Arnau, Espanya, Fontbernà, Folc i Rouret, i actuant de Secretari el senyor Joaquim Bilbeny i Bosc, per tal de dictaminar sobre el projecte de Llei referent a l'organització de la Comissaria General d'Ordre Públic de Catalunya llegit a la Cambra amb data 30 de maig propassat, ha estudiat detingudament l'esmentat Projecte de Llei i introduïdes algunes modificacions en el seu articulat, acorda, per majoria de vots, de sotmetre a l'aprovació del Parlament el següent

PROJECTE DE LLEI

Article 1.er Sota la presidència del Conseller de Governació, la Comissaria General d'Ordre Públic de Catalunya és l'Organisme que té cura dels serveis d'ordre interior del territori català, i resten adscrits a la dita Comissaria General el Cos d'Investigació i Vigilància, les Forces de la Guàrdia civil al servei de la Generalitat, les Esquadres de Catalunya, el Cos de Seguretat de Catalunya, el Parc Mòbil de la Generalitat i els Sometents armats de Catalunya.

La prestació dels serveis d'Ordre Públic per les esmentades forces i Cossos, serà d'acord amb el que prescriuen l'Estatut i normes de Traspàs de Serveis.

Article 2.^{on} A més de l'organització peculiar

de cadascun dels Cossos que depenen de la Comissaria General d'Ordre Públic, s'estableix afecta a la dita Comissaria, una plantilla tècnic-administrativa amb personal burocràtic especialitzat, a part completament del que integri els Cossos esmentats. El nomenament del dit personal es farà sempre per concurs-oposició.

Article 3.er El personal nomenat serà equiparat en drets i deures al personal administratiu de la Generalitat de Catalunya, amb el ben entès, però, que la jornada de treball serà de vuit hores, ampliades sempre que les circumstàncies ho requereixin, a judici del Comissari, i sense que la dita ampliació pugui donar lloc a augment de sou ni gratificació de cap mena.

El Comissari General d'Ordre Públic podrà invertir els funcionaris de la Comissaria, del caràcter d'Agents Auxiliars de l'Autoritat i utilitzar-los com a tals quan així ho cregui convenient.

A tots els efectes del servei i de la seva disciplina, els funcionaris que integrin la plantilla de la Comissaria General, quedaran subjectes als Reglaments, deures, obligacions i disciplina, que siguin vigents en relació al Cos d'Investigació i Vigilància de la Generalitat.

Article 4.^{on} La plantilla del personal tècnic-administratiu de la Comissaria General d'Ordre Públic, serà la que correspongui a la seva estructuració i organització; s'atendrà que aquest personal ha d'ésser completament distint del que presta serveis als diversos Cossos de Vigilància i Ordre Públic. La seva dotació serà la que fixi el Pressupost.

Article 5.^{on} El Consell Executiu, a proposta del Conseller de Governació, dictarà les disposicions pertinents per a l'execució d'aquesta Llei.

Article 6.^{on} Els preceptes d'aquesta Llei entraran en vigor l'endemà de la seva publicació en el *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 3 de juliol del 1934. — El President, Pere Mestres. — El Secretari, Joaquim Bilbeny.»

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimecres

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre diversos articles de la segona part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya. (Articles 209 a 244.)
3. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Divisió Sanitària de Catalunya.
4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu al Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits aprovats per l'Ajuntament de Barcelona.
6. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a l'organització de la Comissaria General d'Ordre Públic.
(S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit de la vetlla.)

